

El demà de l'avui

Un relat de: [Josep Clínez](#)

El rellotge sona
Com sempre, cada matí.
Res d'estrany, ni d'anormal,
segueix sent tot igual

T'alces, obris els ulls,
Seus a la vora del llit.
Tot és igual
Com cada matí.

Menges una galeta,
Un iogurt desnatat.
Et pentines mentre penses
Que segueix sent tot igual.

Et vesteixes, amb roba neta
D'olor a naftalina
Naftalina que demà
Olorarà igual.

Puges cara amunt
Arrastrant la motxilla
Que hui, o demà,
Pesarà sempre igual.

Les mateixes classes, les mateixes cares,
Que es deformen al pas del temps.
El mateix patí, el mateix baló,
Que l'endemà, que ahir, que sempre.

Els dies es repeteixen,
Com cromos de Pokemon.
I quan te n'adones
Que fas el mateix que ahir
A la mateixa hora, en el mateix moment
És massa tard per mirar enrere
I veure
Que tot era el mateix.

Ens obliguen, cada dia
A fer el que volen.
Ens coarten els moviments
I ens tallen les ales.
Ens fan repetir
Cada dia el mateix dia
Per a formar-te, per tenir un futur
Què serà com el present.

Ens preocupem pel futur
I no vivim el present.
Perquè quan ens arribe el nostre futur
Ens preocuparem, un altre cop, pel futur del futur
Fent un cercle viciós
Que mai s'acabarà.

I l'únic que vull dir
És que no serveix de res

Pensar el demà.
Per que, aquell demà, seguiràs pensant en un demà
Que, dia a dia,
Veuràs com mai arriba.